

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου δεκάτη κι' ἑβδόμη
κι' ὅλο σφάζουν οἱ Μπόξερς ἀκόμη.

Δώδεκα κι' ἑπτακόσα λογαριάζω
κι' ἀπὸ τὴν ζέστη ληρόνω κι' ἀλαλιάζω.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν σ' ἀφίνω, Περικλῆ, πᾶν 'στὸ Μόν Ρεπό,
καὶ τοῦτο τὸ 'κατάλαβες χωρὶς νὰ σοῦ τὸ 'πῶ.
Μὰς 'πλάκωσαν τὰ κυνικά, μᾶς 'πλάκωσαν ἡ λαύραις,
σ' ἀφίνω 'στὴν πρωτεύουσα νὰ βγάλῃς μόνος μαύραις,
κι' ἐγὼ γιὰ κάμποσο καιρὸ 'στὸν Νέον Φαληρέα
θὰ σκέπτομαι τὸ Τίεν-Τσί, τὴν Κίνα, τὴν Κορέα,
κι' ἂν αἱ Δυνάμεις ἐξαφνα, βρῇ Περικλῆ καυμένη,
ζητήσουν, καθὼς γράφουνε, ζητήσουν, ὅπως λένε,
καὶ τῆς παντιέρας τῶν μικρῶν, τῶν δούλων, τῶν ἀξέστων,
γιὰ νὰ τῆς στήσουν ἐν πομπῇ μαζί με τῆς 'δικαῖς τῶν
μέσα 'στὸ κράτος τ' Οὐρανοῦ, 'στὴν χώραν τῆς κοσιίδας,
τότε καὶ σὺ παραίτησε τὴν πλάσιν τῆς κασιίδας,
καὶ πάρε, Περικλέτο μου, Ρωμαϊκὴ παντιέρα,
καὶ πῆγαιν' ἐκεῖ πέρα,
καὶ στήσε τὴν 'ψηλὰ 'ψηλὰ με βρόντους καὶ με θούρια
'στὰ Σινικά τὰ φρούρια.

Μὴν τὸ ξεχάσης, σεβνταλῆ,
καὶ φέρε τὴν 'στὸ Πιτσιλῆ,
φέρτην 'στὴν Κίνα, ποῦ βροντᾷ
με μπόμπαις καὶ με σφαίραις,
καὶ βάλε τὴν κοντὰ κοντὰ
με τῆς τραναῖς παντιέρας.

Ὡς Ἕλλην κομπορρημονῶν
πάρε μ' αὐτὴν παγάνα
ὅλον τὸ κράτος τῶν Σινῶν,
ποῦ 'βγαίν' ἡ πορσελάνα.

Φέρε παντοῦ τὸ σύμβολον πολεμικῆς εἰρήνης,
λοῦσε τὴν κυανόλευκον 'στὸ κῦμα τῆς Κιτρίνης,
φέρε με κόρδωμα τρανοῦ
καὶ μεγαλομανίαν
μέσα 'στὸ κράτος τ' Οὐρανοῦ
σημαίαν οὐρανίαν.

Κι' αὐτὴ, ποῦ δὲν 'κυμάτισε 'στὰ Μάτια, 'στῆς Μελούνας,
αὐτὴ ποῦ δὲν ἐφτέρωσε πολεμιστῶν πατούνας,
σὲ μακρυνούς ὀρίζοντας νὰ κυματίζῃ σήμερα
σὰν ὄνειρον, σὰν χίμαιρα,
σὰν κάτι ποῦ δὲν λέγεται,
ποῦ φλέγει καὶ δὲν φλέγεται.

Ἐκεῖ πέρα μες 'στὴν Ἑω, ποῦ φλογίζεται κι' ἀνάβει,
νὰ τὴν χαιρετήσουν σιλάβοι,
'στὰ Κινέζικα τὰ κάστρα, μες 'στὸ γένος τ' Οὐρανοῦ,
κι' ὄχι μες 'στὸ Σκαφιδακι, κι' ὄχι 'στὸ Καραμπουρνό.

Δὲν σοῦ τῶλεγα, βρὲ βλάχα
κι' ἀσυλλόγιστο κεφάλι,

πώς αυτό το πατατράκα
μιά κατάκτησι θά βγάλη;

Δέν σου τ'όλεγα, χαζέ,
τῆς Φραγκιάς οἱ κουνενέδες
πώς θά δώσουνε μεζέ
καί 'στους παληοκαφενέδες;

Τὰς μεγάλας ἀναμνήσεις
δέν ξεχνοῦν οἱ δυνατοί,
κι' ἡ προστάτις μας ἡ Δύσις
τὴν παντιέρα μας ζητεῖ.

Τὴν παντιέρα τὴν καυμένη,
τὴν παντιέρα μας τὴν δόλια,
ποῦ τὴν εἶχαμε κρυμμένη
γιά νά μὴ τὴν σχίσουν βόλια.

Τώρα νάτην ἡ γλαυκὴ,
ποῦ μινε παρθενική,
κυματίζει πλήρης κλέους
μὲ τρανοὺς καὶ ψωραλέους.

Ποιὸς τὸ πρόσμενε κι' αὐτὸ
τὸ μεγάλο πανηγύρι!...
τί μᾶς ἦτανε γραφτό,
Περικλέτο κακομοίρη,
τὴν παντιέρα μας νά 'δοῦμε μὲς 'στὴν γῆν τῶν Μανδαρίνων
καί 'στὰ κάστρα τῶν Κιτρίνων.

Μὲ τὴν δόξα πλάγι πλάγι
τιμημένη τὴν κυττῶ
μὲς 'στὰ Κίτρινα πελάγη,
καί τὴν σκούφια μου πετῶ.

Δίχως αἵματος κηλῖδα,
δίχως ἔχνος καμμιᾶς σφαίρας
κυματίζει 'στὴν κοιτίδα
τῆς τρυφῆς καὶ τῆς χιμαίρας.

Νάτην... ὅλοι τὴν γεραίρουν,
καὶ παντοῦ τὴν περιφέρουν,
κουτουλά μαζὶ μὲ τᾶστρα,
καὶ μὲ κρότους τηλεβόλων
ξεδιπλόνεται 'στὰ κάστρα
τῶν Σινῶν καὶ τῶν Μογγόλων.

'Δέστε τώρα τὴν παντιέρα
πὼς ὀρθόνηται 'ψηλά
σεῖς ποῦ λέτε νύκτα 'μέρα
πὼς δέν εἵμαστε καλά.

Σήκω, Μανδαρίνων Κίνα,
καὶ τὴν δόξαν μας προσκύνα.
Σεῖς τὰ τέκνα τ' Οὐρανοῦ
μὲ ταπεινώσιν περνάτε
πρὸ συμβόλου γαλανοῦ,
ποῦ φερέοικον πλανᾶται.

Κινέζ' Αὐτοκρατορίσσα, μακρὰν τὸ ξίφος ρίψε,
καὶ 'στὴν παντιέρα σκύψε,
καὶ σὺ, μεγάλε Κουάγ-Σου, 'στὴν φυλακὴ κλεισμένη,
ποῦ κι' οἱ Λευκοὶ κι' οἱ Κίτρινοὶ τὸ ροιζικό σου κλαίει,
ὕψε κακότης τοῦ Χοῦν, ὅπου σὲ ρέβ' ἡ πείνα,
μὲ τὰ βαρεῖα τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς προσκύνα
τὴν γαλανὴν παντιέρα,
ποῦ λάμπει 'στὸν αἰθέρα.

'Ἠχῆσετε τὸ κλέος τῆς, 'Ιμαλαῶν ὄρη,
ἐμπρὸς τῆς σκύψετε καὶ σεῖς, ὦ Μπόξερς αἰμοθύοι,
πέστετ' ἐμπρὸς σὲ σύμβολον εἰρήνης κι' εὐπραγίας
καὶ σεῖς, Καμόραι τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου ξίφους,
καὶ σεῖς, φιλόσοφ' ἱερεῖς τῆς σκοτεινῆς μαγείας,
ποῦ μὲ σοφίαν λύνετε προβλήματα καὶ γρίφους.

Προσκύνα τὴν προσκύνα τὴν, σφαγῶν καὶ θρήνων γῆ,
κι' ἄς παῦση μὲ τὴν θέαν τῆς ἀμείλικτος σφαγῆ,
καὶ σὺ, περίλυπη σκιά τοῦ Κομφουκίου, πέτα,
καὶ μὲ τὴν γαλανόλευκὴ τὴν Κίνα σου χαιρετά.

Βεβαίως ὅλα θά'λεγες πὼς εἰμποροῦν νά γίνουν
μέσα 'στὸ κράτος τ' Οὐρανοῦ, ποῦ ξένοι τὸ μολύνουν,
ἀλλὰ ποτὲ δέν θά'λεγες, περιδοξε σοφὲ,
πὼς κι' ἡ παντιέρα θά στηθῇ τοῦ κράτους τοῦ λουρέ.

Αὐτὸ κι' ἐγὼ δέν τὸλπιζα νά γίνῃ 'στὸν καιρὸ μου,
κι' ὅλο παραξενεύομαι καὶ κάνω τὸ σταυρό μου,
σάν νά μου λέν πὼς δέν βρωμᾷ κι' ἡ τοῦ Φαλήρου Σούδα,
σάν νά πετᾷ 'στὴ θάλασσα τοῦ κάμπου πεταλοῦδα.

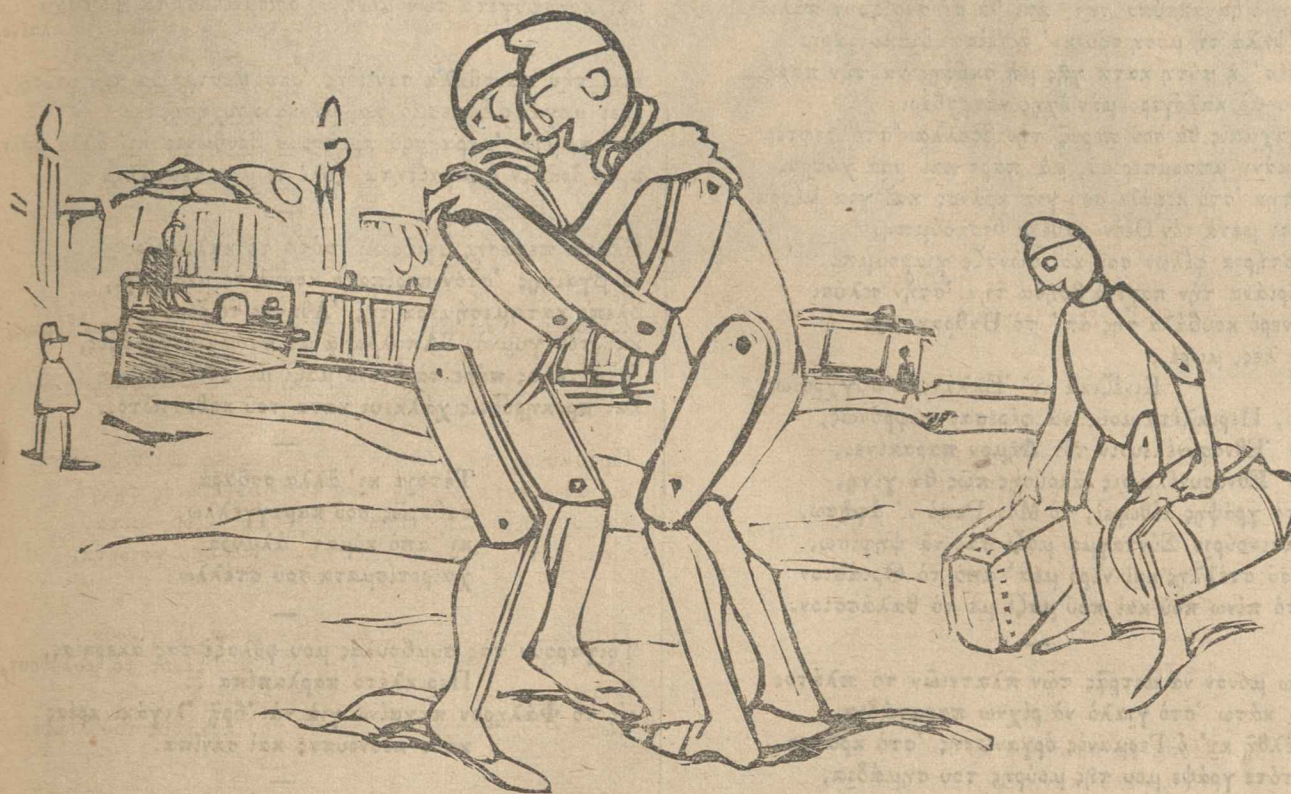
Πὼς ἔρχονται τὰ πράγματα 'στὸν κόσμο τὸν ἰνάρμα!...
τώρα ποῦ λένε πὼς φωμὶ δέν ἔχομε νά φάμε,
καὶ κλαίμε γιὰ τὴν βρώμα μας καὶ κλαίμε γιὰ τὴν λέρα μᾶς,
οἱ πρῶτοι κραταιοὶ τῆς γῆς γυρεύουν τὴν παντιέρα μας,
καὶ τὴν καρφόνουν ἐν πομπῇ σὲ Μανδαρίνων κάστρα,
ποῦ συμφοραῖς ἐπάθανε καὶ δυνατὴ χαλάστρα.

'Στὸν κόσμο τὸν καρακαχπὲ, ποῦ ψέμμα βασιλεύει,
κανεῖς μὴν ἀπελπίζεται, κι' ἡ μοῖρα του δουλεύει,
κι' ἐκεῖ ποῦ ξεροψήνεσαι καὶ λρόνεις 'στὴν 'Αθήνα,
κι' ἐκεῖ ποῦ ξεροκόμματο ζητᾷς γιὰ ψυχικό,
ἔξαρν' ἀκούεις νά σοῦ λέν: «ὀρίστε μὲς 'τὴν Κίνα,
καὶ φέρε τὴν παντιέρα σου νά πάρῃς μερδικό.»

Κυμάτιζε κυμάτιζε 'στὴν Κίνα, γαλανή,
μὲ τὰ μεγάλα λάβαρα τῶν σταυροφόρων Φράγκων,
κι' ἄς ἀνυμνήσουν τῶν Ρωμῶν τὸ γαλανὸ πανί
ρόχθοι λιμνῶν καὶ ποταμῶν κι' ἀντίλαλοι φράγγων.

Περικλέτο μου, σ' ἀφίνω, κι' ἔχε πάντοτε τὸν νοῦ
μὲς 'στὸ κράτος τ' Οὐρανοῦ.
Τὸν βαρὺ γλυκὸ σου πίνε,
καὶ σχολίαζε καὶ κρῖνε
τῶν Δυνάμεων τὴν στάσιν
καὶ τοῦ Λη-Χου-Τσάγκ τὴν δρᾶσιν.

Τὰ μυστήρια μῆψου τῆς στρυφνῆς διπλωματίας,
κι' ἀνερεύνα κατὰ βάθος τῶν πολέμων τὰς αἰτίας.
Ἐαπλωμένος σὲ ντιβάνι, σὲ σοφᾶ καὶ καναπέ
λέγε πρὸς τοὺς διαφόρους διπλωμάτας τῆς 'Ελλάδος

πολὴν στάσιν θά κρατήσουν αἱ Δυνάμεις αἱ λοιπαὶ
ἐν ἐξαίφνης πολεμῆσιν μὲ τοὺς Ρώσους ὁ Μικάδος.

Κι' ἐν τῶν φίλων 'Ιαπώνων πρώτη σύμμαχος φανῇ
κι' ἡ προστάτις 'Εγγλιτέρα,
ἐν θά λάβουν τότε μέρος ἐνεργὸν κι' οἱ Γερμανοί,
ἐν θά κοπανοῦν ἀέρα.

Κι' ἐν ἡ φίλη Γερμανία, Περικλέτο μου σκαρτάδο,
συναχθῇ μὲ τοὺς 'Εγγλέζους καὶ μαζὶ μὲ τὸν Μικάδο,
τίτε πλέον μὲ τοὺς Ρώσους σίγουρα θά πᾶν κι' οἱ Γάλλοι
καὶ κανένας δέν εἰδεύει τέτοια φέστα τί θά βγάλῃ.

'Αλλ' ἐν πάῃ μὲ τοὺς 'Αγγλοὺς κι' ἡ σφριγῶς 'Αμερικὴ,
τί θά γίνῃ τότε ἐκεῖ;
κι' ἐν ἐξαίφνης, Περικλέτο, ποῦ μὲ μυῖταις πολεμεῖς,
ἀναφθῇ πυρὰ—Θεέ μου!
Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου,
πολὴν στάσιν πρέπει τότε νά κρατήσωμεν κι' ἐμεῖς;

Τέτοια, Περικλῆ, συζητεῖ
καὶ 'στὸ δρόμο καὶ 'στὸ σπῆτι,
καὶ βεβαίως τοὺς φίλους
ὅτι βλέπεις τοὺς δακτύλους,
ποῦ κινοῦν μετὰ σιγῆς
καὶ τοὺς Μπόξερς τοὺς σφαγεῖς.

Μοῦντζωστε τοὺς Μπόξερς τώρα καὶ τοῦ Μπόθα τοὺς στρατοὺς,
μὲ τοὺς Μπόξερς τοὺς Κινέζους τοὺς 'ξεχάσαμε κι' αὐτοὺς,

κι' ὅταν 'στὸ σεργγίανι βγαίνῃς
καὶ 'στὸ Σύνταγμα πηγαίνῃς
τὸν ἀέρα σου νά πάρῃς,
καὶ φιστίκια σὰν μασσᾷς,
γιά τὴν Κίνα νά παρλάρῃς,
γιά Κινέζους νά λυσσᾷς.

Τοὺς θεοὺς τοὺς ἐφαστίους μὲς 'στὴν Κίνα νά τοὺς φέρῃς,
ἐκεῖ πέρα 'στους Κινέζους, ὅπως σοῦπα κι' ὅπως ξέρεις,
μέλλον δράσεως καὶ σφρίγγους ἀνατέλλει τοῦ λοιποῦ,
ἐκεῖ πέρα μόνον τέλος κάθε πόθου καὶ σκοποῦ.

Περικλέτο μου, σ' ἀφίνω καὶ τραβῶ 'στὸν Φαλήρεα,
γιά νά κάνω μὲ τὰ ψάρια καὶ τοὺς κοκοβιούς παρῆ,
γιά νά ληῶνῶ 'στὸν ἰδρώτα τῆς καθραῖς μετρώνας ὥραις
καὶ νά βλέπω μὲς 'στὰ 'μπάνια τοῦ συρμοῦ τῆς Μανταριόρας.

Περιπάτει μὲς 'στὰ δάση γιὰ ν' ἀκούῃς τὴν κουκουβάγια
κι' ἀερίζου νύκτα 'μέρα μὲ Κινέζικη βεντάγια,
κι' ὑπὸ λεύκας καὶ φιλόρας καὶ πλησίον ρυακίου
τὰ ρητὰ νά σχολιάζῃς τοῦ Κινέζου Κομφουκίου.

Π.—Νά μὲ χαρῆς, βρὲ Φασουλῆ, γιά 'πὲς μου μερικὰ,
ἐπιθυμῶ Κινέζικα ν' ἀκούσω γνωμικά.
Φ.—Τοῦ Κομφουκίου τὰ ρητὰ σοφίας εἶναι λόγοι
καὶ λίγα μόνον θά σοῦ πῶ νά τᾶχῃς κομπολόγι.
«Κλέφτης τρανὸς ἐπέραςε;... γι' αὐτὸν καπέλα βγαίνου...
κλέφτης μικρὸς ἐπέραςε;... 'στὸ φρέσκο τὸν πηγαίνου.
Ποτὲ τοῦ κλέφτη τὸ καλὸ δέν θέλει κλέφτης ἄλλος,
καὶ γιὰ τὸ πάπλωμα καυχᾷς ἀνοίγεται μεγάλος.

Κανέναν δὲν σ' ἐπαίνεσε ;... σὺ 'πὲς τὸν ἔπαινό σου...
 κανεῖς δὲν σ' ἐστεφάνωσε ;... σὺ μόνος στεφανώσου.
 Κατάμουτρα τὴν πόρτα των σοῦ κλείνουν οἱ μεγάλοι ;
 κτύπα τὴν, ξανακτύπα τὴν, καὶ θὰ σ' ἀνοίξουν πάλι.
 Βίστα 'ψηλὰ τὴ μύτη σου κι' ἄς εἶσαι διακονιάρης,
 κι' ἂν πῆς ἡ μύτη κατὰ γῆς μὴ σκύψης νὰ τὴν πάρης.
 Ποτέ σου μὲ καλόγερο μὴν ἔχῃς νταραβέρι,
 πέντε δραχμαῖς θὰ σοῦ περνᾷ τὴν βδέλλα 'στὸ τεφτέρι.
 Πάρε λεκάνη μπαρμπεριού, μὰ πάρε καὶ μιὰ χύτρα,
 καὶ βάλε τὴν 'στὸ κεφάλι σου γιὰ κράνος καὶ γιὰ μίτρα.
 Προσκύνει μετὰ τὸν Θεὸν καθένα θεοτοῦμπε,
 σπάζε ποτήρια φίλων σου καὶ φώναζε γιὰ ροῦμι.
 Τὴν 'Αδριὰνα τὴν παχειὰ βοήθα τὴν 'στὴν πλύσι
 κι' ὅλο νερὸ κουβάλα τῆς ἀπ' τὸ Βαθρακονήσι.»

Π. — Τί λές, μωρέ ;
 Φ. — Κινέζικα κι' Ἑλληνικά συγχρόνως,
 σ' ἀφίνω, Περικλέτο μου, νὰ φέρεσαι σωφρόνως,
 πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τὸν Δῆμον παρακίνει,
 κι' ὅταν Ἐθνοσυνέλευσις ἀκούσῃς πῶς θὰ γίνη,
 νὰ μοῦ τὸ γράψῃς αὐθωρεῖ, τὸ Μὸν Ρεπὸ ν' ἀφήσω,
 καὶ τὸ καινούριο Σύνταγμα μαζί σας νὰ ψηφίσω,
 μὰ νὰ μοῦ στέλλῃς καὶ νερὸ μέσ' ἀπὸ τὸ Θριάσιον
 γιὰ νὰ τὸ πίνω ποῦ καὶ ποῦ μαζί με τὸ θαλάσιον.

Σὲ ἀφίνω μόνον νὰ μετῶς τῶν πλατειῶν τὸ πλάτος
 καὶ πάω κάτω 'στὸ γιὰλὸ νὰ ρίχνω παραγάδια,
 μὰ σὰν ἔλθῃ κι' ὁ Γερμανὸς ὀργανωτὴς 'στὸ κράτος
 ἀμέσως τότε γράψε μου τῆς μούρης του σημάδια,
 γιὰ νὰ 'μπορέσω, Περικλῆ, νὰ τὸν ἀναγνωρίσω
 μόλις τὸν ἀντικρύσω.

Νὰ πᾶς καὶ 'στὸν Σιμόπουλο, ποῦ κλαίει καὶ θρηνεῖ
 καὶ λίθους συγκινεῖ.
 Τὸ φῶς του, τὸ ματάκι του,
 τὸ περισσευματάκι του
 τί ρέψιμο τραβάει...
 ὦχ ! βᾶϊ βᾶϊ βᾶϊ !

Τυφῶνες τὸν παρίσταν καὶ τόσαι καταγιγίδες,
 τῶρα περονόσποροι, τὸ ρῆμαξαν ἀκρίδες.

Παρασφίγγεται κι' ἐκεῖνος, καὶ τοὺς ἄλλους παρασφίγγει,
 κόβει τῶνα, κόβει τᾶλλο, βγάξει κι' ἀπὸ μυϊγαῖς ξύγκι,
 μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου, θὰ μᾶς δώσ' ἡ μοῦλα κλῶτσο,
 περισσεύματα δὲν ἔχει, τὰ σκυλόπνιξε πλημμυρά,
 κι' ὁ Σιμόπουλος φωνάζει σὰν Κινέζος δίχως κότσο :
 «Βᾶϊ, Βᾶϊ—Χᾶϊ—Βᾶϊ, τύφλαις νᾶχη τέτοια μοῖρα.»

Ἐφουλκῆσωμεν μὲ λύσσαν πολεμάρχων παραφύρων
 κατ' ἀκρίδων, ἀρουραίων, πλημμυρῶν, περονόσπορων.
 Τοῦτα πάλι δὲν ἀφίνουν μὲς 'στοὺς τρέχοντας λιμούς
 νὰ φορτώσουν μὲ σπαλέταις τοὺς κυκνεῖους μας λαιμούς,
 καὶ νὰ δράσωμεν μὲ τοῦτον, καὶ νὰ βράσωμεν μ' ἐκεῖνον
 εἰς τὸ ζήτημα τῆς Κίνας, 'στὸ Τακοῦ καὶ 'στὸ Πεκίνον.

Μὴν ξεχάνῃς, Περικλέτο, κεφαλὴ πεφιλημένη,
 μὲς 'στὴν βράσιν τῶν καυμάτων τῶν πολέμων τοῦ βρασμοῦ,
 καὶ νὰ 'πῃς τοῦ Θεωδωράκη ποῦ καὶ ποῦ νὰ κατεβαίνει
 καὶ 'στὰ Φάληρα τὰ δύο νὰ 'μιλῇ γιὰ τοὺς θεσμούς.

Ψάλλε τὰς σφαγὰς τῆς Μπόρσας καὶ τὰς αἱματοχυσίας
 καὶ τὰ πάντα περιφρόνει σὰν τὸν Σάχη τῆς Περσίας.

Παρηγόρει νηστικούς
 ὅταν κι' ὅπως εἴμπορῃς,

μάχου πρὸς τοὺς ποντικούς,
 τῆς πανούκλας τοὺς φορεῖς,
 νὰ χαθοῦνε κατὰ κράτος τώρα ποῦν' ἐπιδημία,
 καὶ κρησφύγετά των μόνον ν' ἀπομείνουν τὰ Ταμῆα.

Καὶ τὴν πανοῦκλα σὰν ἰδῇς 'στὰ μοῦτρα νὰ τὴν φτύσῃ,
 ἔχει μεγάλο ξεπεσμό καὶ μὴν ἀνησυχῆς
 ἂν καμμιὰ 'μέρα σοῦ πρηστοῦν βουβῶνες κι' ἄλλα μὲν,
 πρὸς δρᾶσιν ἀπαραίτητα, ξυλένῃ μου τεμπέλη.

Γιὰ νὰ περάσῃς ὑγιῆς κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
 νὰ βγαίνῃς 'στὸν περίπατο κοντὰ τὸ μεσημέρι,
 βλέπε καταμεσήμερα τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ
 καὶ τὸν γυμνὸν Ἀπόλλωνα μὲ στόμα κεχηνότος,
 'στὸ τέλος πάρε τὰ βουνὰ μαζί με τὸν Φικιώρη
 καὶ προκηρύξεις χάλκευε κατὰ τοῦ καθεστώτος.

Τέτοια κι' ἄλλα σοβαρὰ
 σοβαρῶς σοῦ παραγγέλλω,
 κι' ἀπὸ κύματ' ἄλμυρὰ
 χαιρετίσματα σοῦ στέλλω.

Τοιγαροῦν τὰς συμβουλὰς μου φύλαξέ τας ἀκεραίας,
 Περικλέτο παρλαπίπα...
 εἰς τὸ Φάληρον πηγαίνω γιὰ νὰ 'ἔρῃ 'λιγάκι κρέας
 κάθε κουνουπας καὶ σκνίπα.

Π. — Φασουλὴ μου, 'στὸ καλὸ,
 σύρε κάτω 'στὸ γιὰλὸ,
 κι' ὅσα μοῦπες κατὰ γράμμα καὶ προθύμως θὰ τὰ κάνῃς
 τώρα δίδου πέντε φάπαις, νὰ καὶ μία παραπάνω.

Πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινὸν
 τῶν ἔξω καὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Πρὸς ὅλους ἀναγγέλλομεν τοὺς ἀνταποκριτὰς,
 τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ρωμῆος καὶ τοὺς συνδρομητὰς
 πῶς ἐπ' ὀλίγον ὁ Ρωμῆος τὴν ἐκδοσὶν του παύει
 χάριν μικρᾶς ἀναψυχῆς 'στὴν ἐποχὴν τῆς λαύρας,
 καὶ τώρα παρὰ θῖν' ἄλως θὰ κόβῃ καὶ θὰ ράβῃ
 ὁ γλωσσόκοπος Φασουλῆς, ὁ ξύλινος παλάβρας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Σύλλογος «Ἀνάπλασις» πολυτελὲς καὶ τέλειον
 τὸ τοῦ Ματθαίου κατ' αὐτὰς ἐξέδωσ' Εὐαγγέλιον,
 εἰς ἐρμηνείαν σύντομον κι' εἰς προσευχὰς πλουσίας,
 συστάσει καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας,
 καὶ σπεύσεται νὰ πάρει κεκμηλὴν τοιοῦτον
 λαμπρύνον τὸν ὑπερλαμπρὸν τῆς πίστεώς μας πλοῦτον.

Μακρὴς ὁ καὶ Δημήτριος, ὁ τόσον ἔχων ζῆλον,
 ὁ προσφιλὴς Δυκίάρχος καὶ τῶν γραμμάτων μύστης,
 ἡρᾶθωνίσθη κατ' αὐτὰς μετὰ τὰς εὐχὰς τῶν φίλων
 μετὰ τῆς Ἀννας τοῦ Βρετοῦ, τῆς κόρης τῆς καλλίστης.
 Γιὰ τοῦτο τώρα κι' ὁ Ρωμῆος χαρὰν μεγάλην χαίρων
 φαίνει τὸ ζεύγος δι' εὐχῶν ἐξ ὅλων θερμότερων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῆου μᾶς, παρλαπίπα πατριώται,
 ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.